

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednaříkové v právní věci žalobce **Českomoravská olejářská komanditní společnost Horní Vltavice**, se sídlem Horní Vltavice 116, zastoupená společností Censitio s.r.o., se sídlem Praha 4, Ratajova 1113/8, proti žalovanému **Celnímu úřadu pro Jihočeský kraj**, se sídlem České Budějovice, Kasárenská 6/1473, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016 čj. 46347/2016-520000-42, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení exekučního příkazu, jímž byla nařízena daňová exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky, kterým bylo uloženo žalobci a Ministerstvu financí v postavení poddlužníka zaplatit na účet žalovaného částku 473.717 Kč. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitku, která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2016 zamítnuta. Žalobce navrhuje zrušení exekučního příkazu, neboť tímto příkazem byl zkrácen na svých právech.

Žalobce v žalobě uvádí, že Finanční úřad pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Prachaticích vydal dne 18. 12. 2013 zajišťovací příkaz, kterým bylo uloženo žalobci,

aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty na depozitní účet správce daně, a to částku 169.640.330 Kč. Dne 18. 12. 2013 rovněž byly vydány správcem daně exekuční příkazy na příkázání pohledávky z účtu a na prodej movitých věcí. Na základě vydaných exekučních příkazů, pak správce daně provedl exekuci spočívající v zablokování veškerých finančních prostředků a zabavení veškerých movitých věcí. V důsledku exekuce došlo k ukončení ekonomické činnosti žalobce a následně došlo i k propuštění všech zaměstnanců. Propuštěným zaměstnancům byla na základě rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Českých Budějovicích vyplacena kompenzace za nevyplacené odstupné. Žalobce byl o vyplacené kompenzaci informován úřadem práce spolu s výzvami k úhradě vyplacených kompenzací. Vzhledem k zablokování veškerých prostředků a ukončení veškeré ekonomické činnosti nebyl žalobce schopen kompenzace úřadu práce uhradit, a proto úřad práce předal vymáhání vyplacených kompenzací žalovanému.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, neboť je v něm uvedena neexistující pohledávka. Žalobce dále namítá, že zajišťovací příkaz, který byl důvodem pro propuštění zaměstnanců a tedy i důvodem pro vyplacení odstupného, byl zrušen.

V napadeném rozhodnutí je jako pohledávka žalobce vůči podlužníkovi uvedeno „peněžité plnění – náhrada škody podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25C 37/2014 a rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 25 Co 137/2016.“ Žalobce namítá, že ve věci náhrady škody nebyl vydán žádný rozsudek Obvodním soudem pro Prahu 1 sp. zn. 25C 37/2014, ale byl vydán rozsudek Obvodním soudem pro Prahu 1, a to dne 18. 12. 2015 pod č.j. 25 C 48/2013-111. Žalobce má za to, že proto v napadeném rozhodnutí absentuje přesné označení pohledávky, což způsobuje jeho nezákonnost. V souvislosti s tím žalobce odkazuje na postup Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, který v exekučním příkazu ze dne 2. 6. 2016 č.j. 1373454/2016/2209-00540-303504 na příkázání jiné peněžité pohledávky uvedl v odůvodnění stejně nesprávné označení rozsudku obvodního soudu pro Prahu 1, tedy 25 C 37/2014 namísto správného 25 C 48/2013-111 a následně postupoval tak, že vydal rozhodnutí o zastavení daňové exekuce, které odůvodnil tím, že existence pohledávky byla v předmětném rozhodnutí chybně specifikována, a proto rozhodl o zastavení řízení.

Žalobce dále namítá, že zajišťovací příkaz byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č.j. 4 Afs 22/2015-104 zrušen, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo podkladové rozhodnutí, které bylo dne 18. 12. 2013 podkladem pro provedení exekuce a v konečném důsledku vedlo ke vzniku pohledávky úřadu práce vůči žalobci. Žalovaný v dané věci jednal formalisticky, kdy ve snaze zabránit žalobci v přístupu k finančním prostředkům, které jí soud přiznal jako náhradu škody za vydání nezákonného rozhodnutí jiného správce daně, účelově použil jazykový výklad práva, aniž by zvážil všechny okolnosti a souvislosti a použil i jiné výkladové metody. Žalovaný opomenul, že nedoplatek žalobce vznikl při použití právního názoru nemajícího oporu v judikatuře. Zajišťovací příkaz, který byl spouštěcím mechanismem pro vznik nedoplatku, byl Nejvyšším správním soudem označen za nezákonný, proto žalobce považuje vydání napadeného rozhodnutí za zneužití práva, a proto se domáhá jeho zrušení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě poukázal na vykonatelné výkazy nedoplateků vydané Úřadem práce ČR - krajské pobočky v Českých Budějovicích (exekuční tituly) a na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 48/2013-111 ve znění rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 25 Co 137/2016, kterým byla žalobci přiznána náhrada škody za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo

nesprávným úředním postupem. K námitce neexistující pohledávky žalovaný uvedl, že opravným rozhodnutím byla nesprávnost exekučního příkazu č.j. 46347/2016-520000-42 opravena poté, co jinou zřejmou nesprávnost zjistil žalovaný sám. Jednalo se o zřejmou chybu v psaní při vyhotovení rozhodnutí, kdy byl nesprávně uveden rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 37/2014 namísto rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 48/2013-111. Rovněž bylo odkázáno na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 25 Co 137/2016, který byl ve výroku exekučního příkazu označen bezchybně. Žalovaný posoudil chybu ve vyhotoveném rozhodnutí a vyhodnotil ji jako zřejmou nesprávnost, kterou lze opravit za použití institutu opravy zřejmých nesprávností. Exekuční příkaz sice trpěl neurčitostí ve smyslu nesprávně identifikované pohledávky dlužníka vůči poddlužníkovi, tato neurčitost byla však formální nesprávností. Nesprávnost označení rozsudku soudu byla v exekučním příkazu žalovaným odstraněna, proto je exekuční příkaz bezvadný. K námitce zrušení zajišťovacího příkazu žalovaný uvedl, že exekuční řízení spočívá na exekučním titulu, jenž právo na plnění evidentně a autoritativně stanovuje. Exekuční titul je tedy z hlediska exekuce klíčovým důvodem k nařízení exekuce. Smyslem exekuce je vymoci pohledávku, která vznikla v důsledku nevyplacení odstupného daňovým subjektem coby zaměstnavatelem, kdy úřad práce poskytl bývalým zaměstnancům žalobce kompenzace za nevyplacené odstupné. Jelikož žalobce přes opakované výzvy tyto prostředky neuhradil, aniž došlo k zániku exekučních titulů, byl správce daně povinen vymáhat vyplacené kompenzace daňovou exekucí, příkázáním jiné peněžitě pohledávky. Jestliže došlo v běhu času ke zrušení uvedených zajišťovacích příkazů, které byly dle žalobce důvodem pro propuštění zaměstnanců, a tedy i důvodem pro vyplacení odstupného, pak tato okolnost nemá vliv na povinnost náhrady již vyplacených kompenzací.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Úřad práce ČR - krajská pobočka v Českých Budějovicích vydal rozhodnutí, kterými bývalým zaměstnancům žalobce přiznal v důsledku nevyplacení odstupného po skončení pracovního poměru v nejbližším výplatním termínu určeném pro zaměstnavatele pro výplatu mzdy, kompenzace za nevyplacené odstupné. Na základě vykonatelného výkazu nedoplatků vydaného Úřadem práce ČR, krajská pobočka v Českých Budějovicích, žalovaný eviduje exekuční tituly, a to PTA-1037/2014-6/2, PTA 1035/2014-6/2, PTB-226/2014-V, PTB-56/2014-V, PTB-57/2014-V, PTB-29/2014-V, PTB-48/2014-V, PTB-73/2014-V, PTB-31/2014-V, PTC-282/2014-L/3, STA-2/2014-7 na celkovou částku 381.939 Kč. Na základě vykonatelného výkazu nedoplatků doručeného úřadem práce č.j. MPSV-UP12460/14/CB dne 1.4.2014, doručen do datové schránky celního úřadu dne 1.4.2015, žalovaný eviduje exekuční tituly PTB-38/2014-V, PTB 55/2014-M, PTB-98/2014-V a PTB-221/2014-M na celkovou částku 82.490 Kč.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 25 Co 48/2013-111 ve znění rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 25 Co 137/2016 byla žalobci přiznána náhrada škody za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, kdy náhradou škody je povinováno Ministerstvo financí ČR, které je poddlužníkem, vůči kterému je možno nařídit exekuci příkázáním jiné peněžitě pohledávky.

Žalovaný vydal dne 1. 6. 2016 exekuční příkaz příkázáním jiné peněžitě pohledávky dle vykonatelných rozhodnutí uvedených shora, neboť žalobce nezaplatil nedoplatek vyměřený vykonatelným rozhodnutím v celkové částce 464.429 Kč, a to příkázáním jiné peněžitě pohledávky s tím, že správci daně jsou známy pohledávky dlužníka, a to peněžitě plnění – náhrada škody podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 37/2014

a rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 25 Co 137/2016. Citovaným rozhodnutím bylo nařízeno ministerstvu financí v postavení poddlužníka zaplatit na účet žalovaného částku 443.717 Kč. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce námitku, která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 23.6.2016 č.j. 46347-3/2016-520000-11 zamítnuta.

Na základě zjištění zřejmé nesprávnosti v exekučním příkazu č.j. 46347/2016-520000-42 vydal žalovaný dne 29. 6. 2016 opravné rozhodnutí, kterým opravil zřejmou nesprávnost exekučního příkazu, neboť došlo k chybě v psaní při vyhotovení rozsudku, kdy byla nesprávně citována pohledávka dlužníka – náhrada škody podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 37/2014, kdy správně mělo být uvedeno jednací číslo rozsudku 25 C 48/2013-111.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí, kterým byla opravena zřejmá chyba exekučního příkazu ze dne 1. 6. 2016, a to v označení rozsudků, kterými byla žalobci přiznána náhrada škody obvodním soudem pro Prahu 1 a Městského soudu v Praze, odvolal. Rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 16. 1. 2017 bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Odvolací správní orgán zaujal názor, že pochybení v označení rozsudku lze opravit postupem podle § 104 daňového řádu, neboť je zřejmé, že se jedná o prostý omyl a není důvodem pro zastavení daňové exekuce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 178 odst. 4 daňového řádu nelze proti exekučnímu příkazu uplatnit řádné ani mimořádné opravné prostředky, byť je nesporné, že proti němu lze podat námitky podle § 159 daňového řádu. Mezi námitkami jako prostředkem ochrany proti úkonům správce daně při placení daní a odvolání existuje určitá paralela, jestliže daňový řád v § 159 odst. 4 stanoví, že v řízení o námitce se použije obdobně § 112, který upravuje náležitosti odvolání a také způsob rozhodnutí o námitkách, upravený v § 159 odst. 3 daňového řádu, je obdobný tomu, jak je rozhodováno o odvolání. Přesto z uvedeného nevyplývá, že by bylo možno námitky považovat za řádný opravný prostředek. Námitka je tedy prostředkem ochrany proti exekučnímu příkazu, proti rozhodnutí, u kterého zákon nepřipouští odvolání, ale není řádným opravným prostředkem ve smyslu ustanovení § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jelikož není v tomto ustanovení jako řádný opravný prostředek uveden. Námitky jsou tedy opravný prostředkem sui generis, ovšem není třeba je vyčerpat před podáním žaloby (srov. rozsudek NSS č.j. 7 Afs 131/2015-32).

Daňová exekuce je jedním ze způsobů vymáhání daňového nedoplatku správcem daně. Z § 178 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučním příkazem, kterým je zahájeno exekuční řízení. Jednou ze základních podmínek pro zahájení exekuce je exekuční titul, kterým je mimo jiné vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění. Typickým rozhodnutím, kterým je povinnost k peněžitému plnění uložena, jsou platební výměry či dodatečné platební výměry. Nezbytným předpokladem pro nařízení exekuce je vykonatelnost rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění. Vykonatelnost rozhodnutí znamená, že existuje zákonná možnost vynucení splnění rozhodnutím uložené povinnosti prostřednictvím státního donucení, a to i proti vůli toho, komu byla povinnost uložena. Vykonatelností rozhodnutí se rozumí možnost jeho realizace na základě použití mocenských prostředků státního donucení.

V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že rozhodnutím, kterými byla žalobci uložena povinnost peněžitého plnění, jsou rozhodnutí úřadu práce, kterými byla zaměstnancům žalobce poskytnuta kompenzace za nevyplacené odstupné. Shora citovanými rozhodnutími byla žalobci uložena povinnost peněžitého plnění, kdy žalobce vyměřené částky ve lhůtě splatnosti nezaplatil. Citovaná rozhodnutí jsou vykonatelná, což není ze strany žalobce zpochybňováno. Soud poznamenává, že otázka vykonatelnosti exekučního titulu je jednou ze základních podmínek pro nařízení exekuce a ta byla splněna.

Z ustanovení § 103 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že vykonatelným je takové rozhodnutí, které je účinné, jestliže se proti němu nelze odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že k tomu, aby rozhodnutí bylo vykonatelné, musí být splněno několik podmínek. Jednak musí jít o rozhodnutí, které je účinné, jednak musí jít o rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat.

Zcela nedůvodná je námitka žalobce, že v exekučním příkazu je jako pohledávka žalobce vůči poddlužníkovi uvedeno peněžité plnění – náhrada škody podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 37/2014 s tím, že ve věci náhrady škody nebyl vydán žádný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 37/2014, ale byl vydán rozsudek Obvodním soudem pro Prahu 1 dne 18. 12. 2015 č.j. 25 C 48/2013-111. Lze přisvědčit žalobci, že nesprávně byl v citovaném exekučním příkazu dne 1. 6. 2016 uveden rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 25 C 37/2014, jestliže o náhradě škody bylo rozhodnuto Obvodním soudem pro Prahu 1, a to rozsudkem č.j. 25 C 48/2013-111. Žalovaný proto správně posoudil, že se jedná o zřejmou nesprávnost, kterou lze opravit. Správně proto celní úřad dne 29. 6. 2016 vydal rozhodnutí, kterým zřejmou chybu exekučního příkazu opravil, v exekučním příkazu byl nesprávně označen rozsudek, kterým byla žalobci přiznána náhrada škody. Proti tomuto rozhodnutí bylo ze strany žalobce podáno odvolání, které bylo rozhodnutí Generálního ředitelství cel dne 16. 1. 2017 zamítnuto a rozhodnutí o opravě zřejmé chyby exekučního příkazu bylo potvrzeno. Jestliže nesprávnost ohledně označení rozsudku byla pravomocně napravena, a to vydáním opravného rozhodnutí, zcela nedůvodná je námitka žalobce, že v napadeném rozhodnutí je uvedena neexistující pohledávka. Nelze se tedy ztotožnit se žalobcem, že v citovaném exekučním příkazu absentuje přesné označení pohledávky. Soud proto uzavřel, že pohledávka je řádně identifikována a je zcela zřejmé, z jaké pohledávky dlužníka bude správce daně uspokojen.

Zcela nedůvodně je i žalobcem odkazováno na postup finančního úřadu v exekučním příkazu vydaném jiným správním orgánem dne 2. 6. 2016, neboť s předmětným rozhodnutím citovaný exekuční příkaz nesouvisí. Jedná se o zcela jiné řízení, které není předmětem přezkumu. Nejedná se o identickou věc.

Nedůvodně je žalobcem odkazováno i na zajišťovací příkaz ze dne 18. 12. 2013 vydaný Finančním úřadem pro Jihočeský kraj č.j. 1957831/13/2209-25200-305824, který byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č.j. 4 Afs 22/2015-104 zrušen, tedy že v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo podkladové rozhodnutí, které bylo 18. 12. 2013 podkladem pro provedení exekuce a vedl ke vzniku pohledávky u úřadu práce vůči žalobci.

Soud k námitce ohledně zrušení zajišťovacího příkazu poukazuje zejména na to, že pro nařízení exekuce je rozhodný exekuční titul, a to vykonatelný exekuční titul. Tato podmínka byla v daném případě splněna, přičemž žalovaný zvolil způsob vymáhání

příkázáním jiné peněžité pohledávky. Z ustanovení § 191 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky postihuje jinou peněžitou pohledávku dlužníka, a to do částky uvedené v exekučním příkazu. V daném případě bylo pro vydání exekučního příkazu rozhodný exekuční titul s potvrzením o jeho vykonatelnosti a dále skutečnost, že žalobce přes opakované výzvy, prostředky, které byly vyplaceny na kompenzaci za nevyplacené odstupné jeho bývalým zaměstnancům, do veřejného rozpočtu nenahradil. Skutečnost, že došlo ke zrušení uvedených zajišťovacích příkazů, je zcela nerozhodná. Rovněž je nerozhodné tvrzení žalobce, že důvodem pro propuštění zaměstnanců a tedy i důvod pro vyplacení odstupného, byly vydané zajišťovací příkazy. Na existenci exekučního titulu stojí a padá celá exekuce. Jestliže exekuční tituly zrušeny nebyly, byla oprávněně exekuce nařízena. Exekuční titul v průběhu exekučního řízení zrušen nebyl, exekuční titul v okamžiku, kdy bylo rozhodováno o nařízení exekuce, existoval, proto byl základní předpoklad pro vydání exekučního příkazu splněn. V daném případě exekuce nebyla nařízena na základě zajišťovacího příkazu ze dne 18. 12. 2013, ale exekuční příkaz byl vydán na základě rozhodnutí vydaných úřadem práce. Proto je zcela nedůvodně žalobcem poukazováno na zajišťovací příkaz. Jestliže byl v daném případě exekuční příkaz vydán v souladu s daňovým řádem, zcela nedůvodně je žalobcem namítáno, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí zneužil právo a státní moc. Postup žalovaného shledal soud zcela zákonným.

Nedůvodně namítá žalobce, že žalovaný opomenul, že nedoplatek vznikl při použití právního názoru nemajícího oporu v judikatuře, jestliže se v rámci nařízení exekuce nezkoumá věcná stránka exekučního titulu, ale jen skutečnost, že exekuční titul je vykonatelný a existence exekučního titulu. Skutečnost, že žalovaný přistoupil k vydání exekučního příkazu formou příkázání pohledávky, nelze považovat za formalistický přístup k dané věci, jestliže měl žalovaný vědomost o pohledávce žalobce na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 12. 2015 č.j. 25 C 48/2013-111 a je jen na žalovaném, jaký způsob výkonu rozhodnutí zvolí, tedy jakým způsobem bude výkon rozhodnutí proveden.

Soud proto s ohledem na důvody uvedené shora žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalovaný, který byl v řízení úspěšný, nepožadoval náhradu nákladů řízení, když soud nezjistil, že by mu v rámci tohoto řízení vznikly nějaké náklady nad rámec jeho administrativní činnosti.

Soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 20. dubna 2017

předsedkyně senátu
JUDr. Věra B a l e j o v á